

Fru Professorinde Suhr.

(Død i Vordingborg den 27de Mai 1859.)

Atter hen i Dødens Blund
Sank et fromt og kærligt Hjerte,
Som for Armods dybe Smerte,
Under Kjærlighedens Hjerte,
Slog saa varmt til hver en Stund.
Thi – me'ns Vaarens grønne Løv
Livligt overalt fremskynder,
Vaarens Pulsslag sønderbryder
Jordens Bryst og Anden fryder –
Malmets Tunge sorgfuld lyder
Ved en ædel Qvindes Støv. –

Du har mange Offre bragt,
Hedvig Suhr, paa Kjærlighedens
Milde Dyb befæstet, mendens,
Med Christenhedens stærke Magt
Du har Manges dybe Saar
Lægt; har Manges stærke Drifter,
Som en syndig Verden stifter,
Banen viist, hvorad der vifter,
Histfra gjennem Skyens Rister,
Friske, nye, bedre kaar.

Men – nu er Dit Øie lukt,
Tidt Din brave Mand vil finde
At han savner dybt den Qvinde,
Hvis saa elskelige Minde
Dog i Tid ei vorder slukt.
Brast af Christi Træ en Qvist
Synlig her, den dog foryngte
Eengang vil sig, for at slynge
Sine Glæder i den Klynge,
Hvor ei Savnets Smerter tyngte,
I et saligt Gjensyn hist!

**Kastrup ved Vordingborg, den 29de Mai 1859.
H. A. Hansen.**